

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: J. C., zast. JUDr. Vladimírem Doleželem, advokátem se sídlem Matouškova 264, Rovensko pod Troskami, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2014, čj. 8656-15/2013-900000-304.8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 16. 2. 2015, čj. 58 A 2/2014 – 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 9. 11. 2012 kontrolovala hlídka Celního úřadu Liberec vozidlo Mercedes s nákladním návěsem, které řídil žalobce. Hlídka při provedeném nízkorychlostním vážení zjistila, že největší povolená hmotnost na dvou dvojnápravách 4,5 a 5,6 kontrolovaného přípojného vozidla překročila limity stanovené vyhláškou č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2013 správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o

pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání; žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že pokud žalobce spoléhal jen na to, že celková hmotnost vozidla nepřesahuje povolenou maximální hmotnost, aniž by využil elektronického systému nainstalovaného v kontrolovaném vozidle a zkontroloval skutečné zatížení náprav kontrolovaného přípojného vozidla, nebo toto zatížení zkontroloval chybně, naplnil první znak zavinění z nevědomé nedbalosti, tedy že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Ohledně druhého znaku nevědomé nedbalosti krajský soud konstatoval, že žalobce mohl a měl vědět, zda kontrolované přípojně vozidlo zatížené nákladem překračuje nejvyšší povolené hmotnosti. Žalobce je profesionální řidič, který měl věnovat mimořádnou pozornost vhodnému rozložení nákladu, který vzl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní krajskému soudu vytýkal, že provedl neúplné dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl k chybnému závěru, podle kterého stěžovatel věděl, že svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Podle stěžovatele nebyla tato zákonem stanovená podmínka *„rozhodně splněna tím, že žalobce věděl o tom, že v průběhu jízdy může dojít k posunu materiálu.“*

[5] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že nepřihlédl ke kontrolnímu vážení, které řidič provedl postupným najížděním na mostovou váhu. Znovu zopakoval základní skutkový děj, popsal postup při vážení a došel k závěru, že součet nápravových tlaků plynoucích z potenciálních maximálních hodnot převyšuje maximální povolenou hmotnost vozidla. Z toho vyplývá, že vozidlo má k celkové hmotnosti naddimenzované nápravy. Stěžovatel také uvedl, že si podruhé zkontroloval nápravové zatížení vozidla diagnostickým systémem, kterým byl použitý nákladní automobil vybaven. Ani v jednom případě neshledal přetížení vozidla. Dále odkázal na fotodokumentaci celního úřadu, z které je patrné umístění nákladu v okamžiku kontroly. Stěžovatel nevěděl o tom, že během jízdy může dojít k přesunu materiálu, a tím i k překročení limitu zatížení na jednotlivé nápravy.

[6] Stěžovatel dále poukázal na nedostatečné dokazování stran možného posunu nákladu (betonového asfaltu) na přípojném vozidle během přepravy při závěru žalovaného o pravděpodobném přetížení náprav přípojného vozidla již od samotné nákladky.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 3. 2015 odkázal na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku. K námitce týkající se najetí na mostovou dráhu v místě expedice žalovaný uvedl, že tuto námitku stěžovatel uplatnil poprvé v žalobě; v řízení před správními orgány se tak nestalo; o tomto vážení stěžovatel navíc nepředložil žádný doklad. Tvrzení stran umístění nákladu v okamžiku kontroly – konkrétně, že vrchol naložené fúry není plynulý, ale je sesutý dozadu – žalovaný považuje za spekulativní, jelikož z fotodokumentace nic takového zřejmé není. K formě zavinění žalovaný uvádí, že v projednávaném případě shledal zavinění z nedbalosti nevědomé, nikoliv z nedbalosti vědomé, jak opakovaně namítá stěžovatel. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel namítal neúplné dokazování a v jeho důsledku chybný závěr soudu o jeho nevědomosti, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že tvrzení žalobce týkající se vážení na mostové váze při nakládce (expedici) materiálu je účelové. Toto tvrzení se objevilo poprvé až v žalobě, v průběhu správního řízení stěžovatel tuto námitku neuplatnil. O vážení na mostové váze stěžovatel nadto nepředložil žádný doklad. Tato skutečnost ani nevyplývá ze správního spisu, jedná se tedy o ničím nepodložené tvrzení stěžovatele. Rovněž stěžovatelem uváděné maximální hodnoty, jaké by měla mostová váha uvádět, nejsou v daném případě relevantní; nevypovídají totiž nic o skutečných hodnotách nápravových tlaků v den kontroly.

[12] Stěžovatel dále uvedl, že si zkontroloval nápravové zatížení vozidla diagnostickým systémem. K této námitce soud uvádí, že v případě naplnění skutkové podstaty přestupku z nevědomé nedbalosti postačí, spoléhal-li stěžovatel jen na to, že celková hmotnost vozidla nepřesahuje povolenou maximální hmotnost, aniž by využil elektronického systému ke změření nápravových tlaků, kterým je kontrolované vozidlo vybaveno, případně, ověřil-li toto zatížení chybně. Stěžovatel uvedl, že nápravové tlaky zkontroloval, nicméně již nespecifikoval, jakým způsobem.

[13] K námitce ohledně umístění, resp. posunu nákladu v okamžiku kontroly, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že k posunu nákladu nemohlo dojít během přepravy. Sám stěžovatel uvedl, že si v průběhu jízdy žádných extrémních situací, které by způsobily přesun nákladu (betonového asfaltu), nevšiml. Správní orgány i soud

konstatovaly, že celistvost nákladu nebyla v průběhu kontrolního nízkorychlostního vážení porušena, což vyplývá i z pořízené fotodokumentace; uvedenému závěru Nejvyšší správní soud přisvědčuje.

[14] Postačující formou zavinění ke vzniku odpovědnosti za přestupek je nedbalost, v daném případě nedbalost nevědomá [srov. § 3 a § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích]. Krajský soud dostatečně osvětlil, z jakých důvodů má za to, že stěžovatel přestupek spáchal z nevědomé nedbalosti. Ve shodě se správním orgánem dospěl k závěru, že stěžovatel je profesionální řidič, který s ohledem na to, že celková hmotnost soupravy kontrolovaného vozidla, přípojného vozidla a nákladu byla oproti horní hranici povolené celkové hmotnosti pro jízdní soupravu dle vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, pouze o 80 kg nižší – jinými slovy byla zde již jen malá hmotnostní rezerva – měl věnovat zvýšenou pozornost vhodnému rozložení nákladu na ložné ploše přípojného vozidla. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry krajského soudu, že o možném přetížení tak vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Nadto konstatuje, že správní orgány ani krajský soud nedospěly k závěru, dle něhož by stěžovatel měl spáchat přestupek z nedbalosti vědomé.

[15] K námitce týkající se nedostatečného dokazování stran možného posunu nákladu na přípojném vozidle během přepravy a závěru, že nápravy přípojného vozidla byly pravděpodobně přetíženy již od samotné nákladky, Nejvyšší správní soud na základě okolností případu (jednání a tvrzení stěžovatele, kontrolní vážení, videodokumentace pořízená během vážení) konstatuje, že uvedené závěry správního řízení i krajského soudu netrpí žádnou vadou, jež by je měla zatížit nezákonností. Stěžovatel neuvedl nic, co by tyto závěry mohlo významněji zpochybnit či oslabit.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu